

sine Støtter; og jeg er berettiget til at sige, at mine Anskuelse have været de rigtige; thi det har været noget af det Allervæsentligste til at bryde den; men jeg tilstaaer, at jeg tillige stolede paa, at, naar jeg dernæst fremtraadte for den danske Rigsdag med de Forslag, som skulde fuldstændig gjøre mine Tankers Udførelse, saa vilde Rigsdagen ikke blot billige den foreløbige Lov, hvorved Goldgrændsen flyttedes fra Kongeaaen til Eideren, men jeg stolede tillige paa, at den, naar der blev Spørgsmaal om denne Grændses videre Rykken til Elben, med samme Redebønhed og samme Lyst, som der altid har været vist fra dansk Side, naar denne Sag har været paa Bane, vilde komme den imøde, og jeg stolede dobbelt derpaa, fordi der i selve den foreløbige Lov, af hvilken Loven af 22de December 1850 udgik, var bestemt udtalt Hans Majestæts Hensigt, at Goldgrændsens Forlæggelse til Eideren kun var midlertidig; og at den senere skulde komme til Elben; selve disse Ord fandt en Bekræftelse i den endelige Lov, hvor udtryffeligt Adskillelsen fra Holsteen ogsaa af Rigsdagen betragtedes som noget Midlertidigt (Hør!). Jeg troer, at man ligeoverfor disse Facta vanskeligt med nogen Ret kan svare mig: men Udvalget vil jo heller ikke modsætte sig Goldgrændsens Forlæggelse til Elben, det vil blot forbeholde sig et bedre Tidspunkt. Jeg troer, at, naar man vil tage Hensyn til, hvorledes Stemningen i Danmark, angaaende denne Sag, stedse har været inden Aaret 1850, saa vil man erkjende, at et saadant Svar ikke vil stemme med det, man tilforn har ønsket; det vilde fra mange Sider blive betragtet — jeg veed vel, at det ikke er det ærede Udvalgs Anskuelse — som en Udflugt for en ubestemt Tid, som en Erklæring om, at man vel nok i Almindelighed deler Regjeringens Tanker, men bestandigt vil forbeholde sig Udførelsens Tidspunkt. Jeg veed nok, at dengang der var Spørgsmaal om Goldgrændsens Forlæggelse til Eideren, saa var der Mænd, som sagde mig:

De tager fejl, naar De troer, at De ved at forlægge Goldgrændsen til Eideren, og ved at bryde Slesvigholsteinsmen, troer at være over de væsentligste Vanskeligheder; De vil senere skabe Dem langt større Vanskeligheder med den danske Rigsdag; jeg afviste denne Mening og sagde: det kan jeg aldrig troe (Mange Stemmer: Na! Hysen, Hør! Hør!); man kan i denne Sag handle i Tillid til, at Rigsdagen, naar Ministeriet aabent og ærligt gaaer frem med Sagen, vil gaae ind derpaa, og at den ikke vil, fordi maaffee mange af dens Medlemmer, og maaffee endog Fleertallet af dem, have den Anskuelse, at det var hensigtsmæssigere, at Ministeriet fulgte en anden Vej i Henseende til Fællesforsatningens Gjennemførelse, forkastede en Lov som denne; thi man vil dog troe, at, uagtet Ministeriet følger en anden Vej end den, Rigsdagen maaffee anseer for den retteste, i Henseende til Fuldbyrðelsen af det Maal, som er udtrykt i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar dette Aar, vil det dog handle aabent og ærligt, og ikke vige tilbage for, hvad det engang har foresat sig.

Jeg kan ikke slutte uden en Hensigt til de Herrer, som høre til dem, der i Udvalget have modsat sig denne Sag. Den samme Anskuelse, som de Herrer repræsenterer, troer jeg har ved flere Leiligheder fundet temmelig betydelig Anklang hos det høitærede Thing, en Anskuelse, som det forekommer mig ikke kommer Ministeriet imøde ganske paa den Maade, som det kunde vente det. Jeg troer, at der til Grund for denne Anskuelse, saaledes som den ogsaa har skaffet sig Udtryk i Udvalgets Fleertals Betænkning, ligger en Mangel paa Tillid (Ja!) til, at Ministeriet virkelig i Sandhed vil, hvad det selv med Hans Majestæts Bifald har udtalt i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar dette Aar. Tillid lader sig ikke erhverve ved Ord, Tillid lader sig kun erhverve ved Handling (Ja!); men Mistillid bør ogsaa kunne fjernes ved Handling.